

מ"ת 24325/12/15 - מדינת ישראל נגד גמיל סלוואדי, ראמי טחאן

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 24325-12-15 מדינת ישראל נ' סלוואדי (אחר/נוסף) ואח'
תיק חיצוני: 525752/15

בפני כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון
מבקשים מדינת ישראל
נגד
משיבים
1. גמיל סלוואדי (אחר/נוסף)
2. ראמי טחאן (אחר/נוסף)

החלטה - למשיב 2 רקע

1. למשיב 2 ולשותפו לכתב האישום, המשיב 1, מיוחסות עבירות התפרצות, גניבה והסגת גבול. זאת, בשלושה אישומים ששלושתם בוצעו, לפי הטענה, ביום 4.12.15. לפי האישום הראשון התפרצו המשיבים למועדון וכן למחסן המועדון מהם גנבו ציוד (DVD, מערכת סטריאו, וידאו, שואב אבק, רדיאטורים, מחשב נייד ועוד). לפי האישום השני התפרצו לשלוש דירות בבנין המצוי בשיפוצים, וגם מהם גנבו רכוש וכלי עבודה כמפורט באישום השני לכתב האישום (לרבות מכונת כביסה, מסך מחשב, פטישון, מכשיר "קונגו" ועוד). לפי האישום השלישי התפרצו למחסן בבנין אחר המצוי בשיפוצים, ממנו גנבו כלי עבודה שונים בשווי כולל של כ-15 אלף ₪. יצוין כי חלק מן ההתפרצויות בוצעו, כפי הנטען, באמצעות החדרת מכשיר מנופי ועקירת מנעול או פריצת דלת.

2. ההגנה חולקת על קיומן של ראיות לכאורה. בתמצית, נטען כי המשיב 2 התבקש בידי המשיב 1 שהוא אדם שעובד בתחום החשמל לסייע לו בהובלת חפצים, תמורת 300 ₪ ותוך שהמשיב 1 אמר לו שהוא נוטל את החפצים ברשות. המשיב 2 לא הבין כי הוא עוזר למשיב 1 לבצע התפרצויות וגניבה. זאת, בשים לב לכך שהחפצים נלקחו ממיקומים שלשיטת ההגנה הם "אתרי בניה", בשעת צהריים, לטענת המשיב 2 לפיה הוא לא נטל חלק בפריצת דלתות ולא הבחין בפריצה מעין זו, ולא יכונים מהם עולה שהמשיב 2 לא אוכן במיקומים הרלבנטיים טרם ההתרחשות. עוד נטען שהמעשים אינם מקימים עילת מעצר.

דין והכרעה

3. אין בידי לאמץ את עמדת ההגנה. שלב הראיות לכאורה עוסק, כידוע, בפוטנציאל הרשעה באם תתקבלנה ראיות התביעה. אלה מראות פוטנציאל של ממש להוכחה כי המשיב 2 לא שימש כמוביל תמים אלא נטל, במודע, חלק

במעשי עבירה.

4. מודעות זו עולה ממכלול הראיות שבתיק. אפתח בראיות הנוגעות להתפרצות למועדון, בדגש על מחסן המועדון, מושא האישום הראשון. שלמה שפירא, עובד במועדון סיפר בהודעה מיום 4.12.15 כי חזה במשיבים יוצאים מהמועדון עם ציוד אותו העבירו ממיקום למיקום, בסמוך לפחי אשפה, שלוש פעמים בטרם העמיסו אותו לטנדר. זאת, תוך ש"הם כל הזמן הסתכלו לצדדים" (ש' 11). שפירא ציין כי דלת המחסן נעולה (ש' 25) וכי ראה את הציוד שנגנב מן המחסן "אתמול בערב והיום בבוקר" (ש' 37). בהודעה נוספת מיום 5.12.15 הוסיף כי רק לו ולעובדת בשם בת-שבע יש מפתחות למחסן, וכי יום קודם לכן ביקר במקום ו"המחסן לא היה פרוץ" (ש' 68). בהודעה מיום 8.12.15 הוסיף שכדי להגיע לחלק מהציוד שנגנב המשיבים "היו צריכים לפרוץ דלת בין מקום השיפוץ לבין המועדון זה בעצם הקבלן בנה שם מחיצה עם דלת". בנוסף, בתיק החקירה תמונות של דלת המחסן כשהיא פרוצה (תמונות 4 עד 7).

5. מכאן לגרסאות המשיב 2, שרחוקות מלהיות קוהרנטיות או הולמות את מכלול הראיות. בחקירה ראשונה מיום 4.12.15 טען שלקריאת המשיב 1 הגיע והעמיס דברים "קצת דברים, מאווררים, וידאו, דברים ישנים לא בעלי ערך". יש לציין כי הרכוש שנגנב, כפי העולה מכתב האישום והראיות בתיק, הינו רב ובשווי ניכר. המשיב 2 הוסיף וטען כי כשהגיע למקום הרכוש היה "ליד קיר" (ש' 36), כי לא פגש את המשיב 1 אלא האחרון הנחה אותו בטלפון, וכי לא נכנס לתוך בית או בניין כדי להביא את הרכוש (ש' 50). גרסה זו נסתרת בעדותו הנזכרת לעיל של מר שפירא, שחזה בשני המשיבים כמפורט לעיל.

בהמשך אותה הודעה שינה המשיב 2 גרסתו וטען שלקח את הדברים ממכולה הנמצאת בתוך הבניין, והוסיף וטען שדלתה היתה פתוחה (ש' 73-71, 102) וכי הרכוש היה בגדר "דברים זרוקים, לוקחים אותם" (ש' 114). אשר לכלי העבודה שנתפסו טען שהם שלו, ושהוא עובד עם המשיב 1 באמצעותם בעבודות חשמל (ש' 86). המשיב לא הזכיר בהודעה זו מספר מיקומים מהם נטל רכוש.

בהודעה נוספת מיום 6.12.15 סיפר המשיב 2 סיפור אחר, לפיו המשיב 1 קרא לו להעמיס סחורה אותה קיבל מבחור יהודי עמו עבד בעבר ושחב לו כסף (ש' 33). הפעם אישר שפגש בפועל את המשיב 1 ולא רק שוחח עמו בטלפון, אך חזר וטען כי נטל דברים שהיו "על יד המכולה" או בזבל, ושכלי העבודה הם שלו. אשר למכונת הכביסה שנתפסה טען שלקח אותה מתיקון בענתא וביקש להחזירה למשיב 1 (ש' 48).

בהודעה שלישית מיום 8.12.15 טען המשיב 2 כי כלי העבודה היו "מאחורי קיר" והמשיב 1 אמר לו שרכש אותם (ש' 13-14), ושאת מכונת הכביסה נתן לו "בעל העבודה" (ש' 16) והוא, יחד עם המשיב 1, הורידו אותה מבניין המצוי בשיפוצים "איפה שמכונת הכביסה היתה הדלת פתוחה...הדלת הייתה פתוחה רגיל ועזרתי לו להוריד את מכונת הכביסה לאוטו" (ש' 19-23). עוד תיאר ציוד נוסף שנטלו מהבניין. כדי לקחת שולחן נכנס דרך הפיגומים לדירה שהיתה נעולה משום שהמשיב 1 אמר ששכח את המפתח. לדבריו לא סיכם עם המשיב 1 על תשלום "ואללה אולי 300 ₪ הובלה" (ש' 104). לגבי מחסן המועדון טען שהיה פתוחה והרכוש "היה בצד ימין על הרצפה...". לטענתו לא ראה את המשיב 1 שובר מנעולים (ש' 129) ולא ידע שמדובר ברכוש גנוב. לגבי אתר ההתפרצות השלישי טען שכלל לא הגיע אליו ושוב טען שהרכוש היה "ברחוב... אחרי קיר" מבלי שידע להסביר מדוע הרכוש היה שם (ש' 141). באותה הודעה נערך עימות בין המשיבים, שאז שינה המשיב 2 טעמו: הגם קודם טען ששני המשיבים היו לבדם בהתרחשות הנדונה, הפעם גרס כי נכח עמם אדם שצילם. זאת, בהתאמה לגרסת המשיב 1 לפיה צילם סרט במיקום בו בוצעה ההתפרצות, גרסה שברי כי היא שקרית.

6. המשיב 2 שינה אפוא גרסאותיו שוב ושוב, בניסיון למזער את המעשים ותוך שהוא נכשל בכזבים ברורים. טענותיו בנוגע לכלי העבודה נסתרות בראיות לפיהן מדובר ברכוש שנגנב בהתפרצויות - למשל הודעת אסמאעיל גוילס מיום 7.12.15. אציין כי מהודעתו של מר גוילס, ולתמונות 6-8 שבתיק החקירה, עולה לא רק כי כלי העבודה נגנבו, אלא שנגנבו ממחסן שהיה נעול ותוך שהגנבים עיקמו את משקוף הדלת. גם דלת מחסן המועדון הנזכר לעיל נפרצה כאמור. בדומה, גרסאותיו של המשיב 2 לגבי מכונת הכביסה סותרות זו את זו, ומוסיפות ונסתרות בהודעתה של בעלת המכונה רחל ברזיס, ובתמונות שבתיק החקירה המעידות כי דלת דירתה של גב' ברזיס נעקרה ממקומה וכי מכונת הכביסה שייכת לה. נסיונותיו הכוזבים להרחיק עצמו מן המשיב 1, או לטעון כי הציוד היה ברחוב מאחורי קיר, מוסיפים אף הם למסכת הראיות נגדו.

7. כל אלה לא מאפשרים לקבל, ברמת הראיות לכאורה, כי המשיב 2 שימש כמוביל תמים מבלי שהבין, ולמצער עצם עיניו, כי הוא חלק מביצוע של התפרצויות. אין זה סביר כי פריצתן של מספר דלתות נעלמה מעיניו עת נכנס לדירות ולמחסנים ונטל מהם רכוש. תשובותיו בנושא זה (למשל כי דלת דירתה של גב' ברזיס היתה "פתוחה רגיל", שעה שנעקרה מצירה) הן בגדר כזבים המוסיפים למסכת הראיות. עוד לא סביר כי נטל ציוד רב משלושה אתרים שונים, מסוגים שונים ומגוונים (מכלי עבודה יקרים, דרך ציוד חשמלי ועד למגבות נייר), מבלי שהבין את טיב המתרחש.

8. בדיון בפני טענה ההגנה, בשים לב לפריצת הדלתות כמתואר לעיל, כי יש אפשרות שהמשיב 2 הצטרף למשיב 1 רק בשלב מאוחר לאחר שהאחרון פרץ את הדלתות ולכן לא הבחין בפריצתן. איני יכול לקבל תרחיש זה כגורע מעצמת הראיות. ראשית, אין ראיה שתבסס אפשרות זו. לא מדובר באפשרות סבירה על פניה, בשים לב לכך שמדובר בשלושה אתרים שונים שהמשיבים נדרשו לנסוע ביניהם, המרוחקים זה מזה (רח' גד שבשכונת בקעה, רח' ריש לקיש שעל גבול קטמון, ורח' רד"ק שברחביה), ושהמשיב 1 היה צריך לפי אפשרות זו "להכין" את כולם מבעוד מועד טרם קרא למשיב 2. שנית, האפשרות הנדונה אינה מתיישבת עם אמירות של המשיב, דוגמת זו לפיה דלת דירתה של גב' ברזיס היתה "פתוחה רגיל" בעוד שבפועל נעקרה מצירה. כזב זה מעיד על ניסיון להרחיק עצמו מפריצת הדלת. האפשרות הנדונה אף אינה מסבירה מדוע טען המשיב שהציוד היה ברחוב, ובמקומות אחרים אישר שנטל את הציוד מתוך מכולה או דירות יחד עם המשיב 1. שלישית, האפשרות העובדתית האמורה, אף אם תתקבל, לא שוללת כי המשיב ידע שהוא נקרא בידי המשיב 2 כדי ליטול חלק בגניבת רכוש מתוך הדירות והמועדון שנפרצו. לבסוף אוסיף כי לא מצאתי באיכוני הטלפון נתונים שסייעו להגנה, משאין מחלוקת שהמשיבים שהו יחד פיסית בעת ביצוע העבירות ועצם העובדה שקודם לכן לא שהו ביחד לא מוכיחה את האפשרות הנזכרת לעיל.

קיימות אפוא ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות למשיב.

עילת המעצר ותנאי השחרור

9. המעשים הנדונים מקימים עילת מעצר שבמסוכנות. כפי שצינתי בהחלטתי בעניינו של המשיב 1, עבירות רכוש המבוצעות בצורה שיטתית עשויות להקים עילת מעצר ממין זה (למשל בש"פ 45/10 **מסארוה נ' מדינת ישראל** (8.1.10); בש"פ 380/08 **בדר נ' מדינת ישראל** (5.2.08); בש"פ 2911/08 **שוקרון נ' מדינת ישראל** (10.4.08)). כך בפרט מקום בו מדובר בשורת התפרצויות שבוצעו בחבורה, במועד אחד, בשלושה אתרים שונים ותוך שהמשיבים חוזרים וחוזרים למיקומים בהם מתנהלות עבודות שיפוצים דבר המעיד על מידה של תכנון וחישוב. על עצמת המסוכנות ניתן ללמוד גם מהיקף הרכוש שנגנב, שאינו מבוטל. זאת ועוד, לחובת המשיב 2 הרשעות

במספר עבירות קודמות, הגם שלא בעבירות רכוש.

10. נתונים אלה מחייבים תנאים מגבילים שיספקו התמודדות ראויה עם הסיכון להישנות המעשים. המשיב 2 שוחרר, טרם הגשת כתב האישום, בתנאי "מעצר בית", הפקדה וערבויות כספיות שנקבעו, בין היתר, בידי ערכאת הערר. אני סבור כי מדובר במענה הולם למסוכנותו, וכי אין מקום לשנות מתנאים אלה. אני ער לכך כי הערבויות הכספיות בעניינו של המשיב 1 נמוכות קמעא, אך הדבר נקבע נוכח מסמכים שהוצגו בפני בעניינו של המשיב 1 והעידו על מצב כלכלי מורכב.

11. על רקע זה אני נעתר לבקשה ומורה על הארכת תוקף תנאי השחרור הקיימים עד לתום ההליכים.

12. זכות ערר כדין.

ניתנה היום, ה' טבת תשע"ו, 17 דצמבר 2015, במעמד
הצדדים.